

Протипартизанські операції. Польовий статут армії США

Цей польовий статут армії США є основним бойовим документом, що визначає організацію і ведення протипартизанських дій в умовах конфліктів низької інтенсивності. Цей статут був також виданий як бойова настанова корпусу морської піхоти США MCRP 3-33A.

Цей документ призначений насамперед для офіцерів загальновійськових підрозділів і частин сухопутних військ рівня взвод — полк (бригада), однак може надати допомогу військовослужбовцям інших видів збройних сил і родів військ, які змушені брати участь у бойових діях проти партизанів.

ПРОТИПАРТИЗАНСЬКІ ОПЕРАЦІЇ

ПОЛЬОВИЙ
СТАТУТ
АРМІЇ США
FM 90-8

Видавництво
«К Н Т»
Київ – 2024

УДК 355/359

П 83

ПОЛЬОВИЙ СТАТУТ АРМІЇ США FM 90-8

Переклад з англійської — Віктор Чезнерія

Противартизанські операції. Польовий статут армії США FM 90-8 — Київ:
П 83 Видавництво «КНТ», 2024. — 406 с.

ISBN 978-611-01-3108-7

Цей польовий статут армії США є основним бойовим документом, що визначає організацію і ведення противартизанських дій в умовах конфліктів низької інтенсивності. Цей статут був також виданий як бойова настанова корпусу морської піхоти США MCRP 3-33A.

Цей документ призначений насамперед для офіцерів загальновійськових підрозділів і частин сухопутних військ рівня взвод — полк (бригада), однак може надати допомогу військовослужбовцям інших видів збройних сил і родів військ, які змушені брати участь у бойових діях проти партизанів.

ISBN 978-611-01-3108-7

© Видавництво «КНТ», 2024.

ПЕРЕДМОВА

«Це інший тип війни, новий за своєю інтенсивністю, старий за своєю природою – війна партизанів, підричників, повстанців, убивць; війна засідок замість боїв, проникнень замість агресії, пошуку перемоги шляхом роз'їдання і виснаження ворога замість його підкорення. ... Ця війна вимагає в будь-якій ситуації, де ми повинні будемо діяти... повністю нової стратегії, абсолютно інших сил, а, отже, зовсім іншої військової підготовки»

Дж. Ф. Кеннеді, 1962 р.

Цілі, завдання і методи партизанської війни дуже відрізняються від звичайних бойових дій. Для успішних дій у такому виді воєн особа, яка розробляє протипартизанські операції, має розуміти противника і ту унікальну обстановку, в якій він діє.

Цей статут знайомить командирів і штаби бригадного рівня і нижче з концепціями і доктриною ведення протипартизанських операцій Армією США в повстанському і звичайному конфліктах. Цей документ представляє загальний

огляд антиповстанської стратегії США і той вплив, який вона чинить на протипартизанські дії. У ньому також наведено рекомендації з планування, підготовки та ведення операцій для командирів і штабів, які беруть участь у протипартизанських операціях.

Доктрина описує принципи дій Армії США при веденні протипартизанських операцій. Під час застосування цих принципів командир має знати, що ситуація в кожній такій операції унікальна. Тактика і способи ведення бойових дій, успішно застосовані в одній ситуації, можуть не підійти в іншій, якщо будуть застосовуватися в такому ж стилі. Принципи і положення цього статуту рекомендується застосовувати творчо і адаптувати до кожної конкретної протипартизанської операції.

Розробником цього статуту є Головна штаб-квартира TRADOC. Подавайте зміни для поліпшення цього статуту за формою DA 2028 (Рекомендовані зміни до публікацій і бланки документів) і направляйте Коменданту піхотної школи армії США, ATSH-B-ID, Форт Беннінг, штат Джорджія, 31905, США.

* Якщо інше не зазначено, сказане стосується як чоловіків, так і жінок.

ЧАСТИНА 1

ВСТУП

Розділ I. Загальні положення

1-1. Загальний огляд.

У цій частині описано види дій, характерні для повстанської активності. Загальний огляд повстанства дає змогу особі, яка розробляє протипартизанські дії, скласти уявлення про те, хто такі повстанці. Також розглянуто основні урядові дії з розгрому повстанців, зокрема й різницю між антиповстанськими та протипартизанськими операціями. Крім того, представлено способи дій Армії США та загальну доктрину щодо її застосування.

1-2. Види конфліктів.

а. Небезпека для існування нації найбільша у звичайному збройному конфлікті, але ймовірність виникнення такого конфлікту відносно низька. З іншого боку, ця небезпека порівняно невелика в антиповстанській війні, але ймовірність виникнення таких конфліктів набагато вища.

б. Звичайний збройний конфлікт означає стан війни між націями і пряме зіткнення їхніх збройних сил. Повстанський конфлікт (повстанство) означає ситуацію, коли країна перебуває під загрозою внутрішніх заколотних дій, часто підтримуваних ззовні, спрямованих на повалення законної влади. Необхідність у проведенні протипартизанських операцій, що розглядаються Армією США, як правило, виникає в умовах повстанського конфлікту, але може також виникати і в умовах звичайного збройного конфлікту. Дії проти партизанів як забезпечення звичайного конфлікту (як, наприклад, дії партизанів за лінією фронту німецьких військ у Другій світовій війні) розглядаються в частині 4.

Розділ II. ЗАКОЛОТИ І ПОВСТАННЯ

1-3. Концепція.

а. Концепція опору базується на організації зусиль частини цивільного населення країни щодо опору, протидії або зміщення наявного уряду. Багато методів опору є частиною звичайних прийомів революційної активності. Не може

бути революції без руху опору, але може бути рух опору без революцій, коли цілі повстанців не є відображенням їхньої реальної сили.

б. Ця концепція базується на організації повстанського руху, який прагне до зміщення визнаного уряду. У зв'язку з цим, організація повстанців може бути розглянута як вид загальної організації сил опору.

1-4. Передумови.

Нижче наводяться три необхідні вимоги, які повинні існувати до початку повстанського руху.

а. Уразливість населення. Хоч би якими були причини – соціальні, політичні чи економічні – населення, у загальному випадку, відкрите для змін. Повстанці пропонуватимуть людям надію на зміни і використовуватимуть у своїх інтересах їхнє невдоволення щодо чинного уряду.

б. Наявність керівної сили. Сама по собі вразливість населення не може призвести до виникнення повстанського руху. Повинен бути керівний елемент, який може спрямувати розлади розчарованого населення в русло загальної стратегії повстання.

с. Відсутність державного контролю. Відсутність державного контролю може бути реальною або очікуваною. Більший контроль уряду зберігає ситуацію, менший – дає шанс на успіх повстанців. Опозиція права: чим менший контроль уряду, тим більше шансів на успіх повстання.

1-5. Інші необхідні умови.

Нижче наводяться інші умови, які мають бути присутніми або сприятимуть успіху повстання.

a. Підтримка населення. Підтримка може бути пасивною та активною. Необов'язково, щоб усе населення активно підтримувало повстанців, але основна частина населення має підтримувати їх пасивно.

b. Єдність зусиль. Усі можливі дії повстанського руху мають забезпечувати єдність зусиль, що вимагає залучення всіх його учасників до процесу досягнення єдиних цілей.

c. Воля до опору. Для населення недостатньо чинити опір уряду пасивно. Перш за все, частина населення повинна мати волю до активного опору.

d. Керівництво. Активність і зусилля повстанського руху мають бути чітко спрямовані за допомогою ефективного керівництва.

e. Дисципліна. Цей аспект повстанства має бути суворо втілений у життя для забезпечення безпеки і лояльності.

f. Розвідка. Оскільки повстанський рух зазвичай поступається за кількістю і військовою силою урядовим військам, розвідувальна діяльність має забезпечити безпеку повстанської організації та надати інформацію для проведення успішних операцій.

g. Пропаганда. Використовується для отримання підтримки населення та посилення його невдоволення діями уряду.

h. Сприятлива обстановка. Включає в себе ставлення населення, політичне середовище та економічну ситуацію.

і. Зовнішня підтримка. Наведених восьми умов теоретично достатньо для того, щоб повстанці досягли успіху. Однак досвід показує, що існує ще одна умова, а саме зовнішня підтримка повстанцям. Така підтримка може бути фізичною та психологічною. Прикладами фізичної зовнішньої підтримки може бути передача партизанам устаткування, зброї, матеріальних засобів, спорядження, сховищ, особового складу або бойових підрозділів. Психологічна зовнішня підтримка включає політичну підтримку, яку дають повстанцям у разі, наприклад, коли інша країна визнає повстанський рух на світовій арені, і тиск на уряд, який здійснюють політично й економічно з метою створення сприятливої світової громадської думки про повстанський рух.

1-6. Організація повстанців.

Організація повстанців може мати як явний, так і прихований елементи. Явний елемент – партизани, він легко виявляється. Партизани також підтримуються прихованим елементом, який утворює інфраструктуру повстання. Організація повстанців також має політичну та військову структуру.

1-7. Етапи розвитку.

а. Коли організація повстанців створена і почала діяти, у своїх зусиллях зі зміщення уряду вона проходить через кілька етапів. Досить складно визначити, коли повстанський рух проходить один етап і вступає в наступний. Активність, що виникає на ранніх етапах, триватиме і на пізніших. Ці етапи змінюються від слабкого повстанського руху до моменту, коли сили повстанців зможуть безпосередньо протидіяти урядовим силам.

в. Також можливо, що повстанці можуть одразу перейти від етапу I до етапу III. Однак, за відсутності успіхів, можливий перехід від етапу III до етапу II або навіть до етапу I.

(1) Етап I: Приховане повстання або повстання, що починається. Активність на цьому етапі розподіляється від підривної діяльності, що є тільки потенційною загрозою, до ситуацій, коли часті підривні акції та активність входять в організоване русло. Це не призводить до основного спалаху насильства або неконтрольованої діяльності повстанців. Партизанські сили не здійснюють тривалих операцій, але проводять окремі акти тероризму.

(2) Етап II: Партизанська війна. Цей етап настає, коли повстанський рух, отримуючи достатню внутрішню або зовнішню підтримку, починає організовувати тривалу партизанську війну або подібні акти насильства проти уряду. Цей процес є спробою поставити урядові сили в роль тих, хто обороняється. Як тільки партизани стають сильнішими, вони починають проводити великі операції.

(3) Етап III: Маневрена війна. Коли партизани створюють силову структуру і отримують можливість безпосередньо чинити опір урядовим військам, тоді вони почнуть використовувати більш традиційну тактику і можуть отримати бойові сили із зовнішніх джерел. Вони також можуть на даному етапі почати проводити ширші оборонні операції для захисту контрольованих територій.

с. Якщо мета повстанського руху досягається, це призводить до заміщення визнаного уряду на урядові структури, створені повстанцями. Якщо це відбувається, настає полі-

тична перемога повстанців. Повстанський рух для своєї перемоги не потребує знищення всіх урядових сил. Повстанськими силами також може бути створено паралельний або «тіньовий» уряд. Це має, між іншим, забезпечити підтримку людей у боротьбі проти визнаного уряду для досягнення політичної перемоги.

Розділ III. Антиповстанські дії

1-8. Три цільові групи.

Урядовою зброєю для боротьби з повстанцями є антиповстанські дії (COIN). Принципи COIN охоплюють повний спектр заходів, що використовуються урядом для захисту свого суспільства від підривної діяльності, беззаконня і повстанської активності. Це дії, яких вживає нація для забезпечення свого зростання шляхом створення життєздатних інститутів (політичних, військових, економічних і соціальних), які відповідають потребам людей.

Існують три цільові групи, на які впливає уряд: населення, повстанці та зовнішні учасники.

1-9. Населення.

Уряд має завоювати назад підтримку населення. Він домагається цього шляхом забезпечення безпеки населення і демонстрацією чесних зусиль зі зміни тих умов, які стали причиною його невдоволення.

1-10. Повстанці.

а. Уряд повинен ізолювати повстанців від населення як фізично, так і психологічно, позбавляючи їх людей, матеріалів і розвідувальної підтримки.

б. Стратегія COIN базується на концепції збалансованих зусиль з розвитку, мобілізації та нейтралізації. Ці три компоненти взаємопов'язані та мають відбуватися одночасно. Якщо стратегія COIN досягне своїх цілей, уряд знову завоює підтримку населення.

в. Війська сприяють програмі COIN шляхом проведення шести основних операцій: розвідка, психологічні операції, операції у цивільних справах, контроль за населенням і ресурсами, консультативна підтримка і тактичні операції. Успішне проведення цих операцій сприяє успіху програми COIN. Зазвичай вони проводяться одночасно, спільно одна з одною і вимагають тісної взаємодії з різними урядовими установами.

1-11. Зовнішні учасники.

Реальна мета повстанців – вплив на зовнішніх гравців для отримання активної або пасивної підтримки. Цю тактику використовують і уряд, і повстанці. Повстанці намагаються відокремити уряд від підтримки ззовні. Уряд, своєю чергою, намагається цю підтримку зберегти та ізолювати від неї повстанців.

1-12. Антиповстанські – протипартизанські дії.

Існує різниця в термінах антиповстанські та протипартизанські дії. Програма внутрішньої безпеки та розвитку

(IDAD) пристосована для протидії будь-яким повстанцям. Це відбувається шляхом пом'якшення умов, що викликають повстанський рух. Ця програма, адресована як населенню, так і повстанцям, може бути названа антиповстанською. Протипартизанські операції впливають тільки на активний військовий елемент повстанського руху. Таким чином, протипартизанські операції розглядаються як підтримувальний компонент антиповстанських зусиль.

Розділ IV. ІНОЗЕМНИЙ ВНУТРІШНІЙ ЗАХИСТ

1-13. Підтримка США.

а. Усі цивільні та військові дії Адміністрації США, спрямовані на підтримку уряду іншої країни та досягнення стандартного рівня захисту від беззаконня, підривної діяльності та повстанців, носять назву іноземний внутрішній захист (FID). Збройним силам США відводиться основна роль у наданні військової допомоги обраним країнам, яка розглядається як захист національних інтересів США. Ступінь участі підрозділів і частин Армії США залежить від політики та інтересів США, аналізу повстанської загрози, а також можливостей і бажання уряду дружньої країни.

б. Вступ бойових сил США в повстанський конфлікт для проведення протипартизанських операцій проводиться тоді, коли всі інші дії США та уряду дружньої країни стають неадекватними. Бойові сили США ніколи не є першими підрозділами в країні, зазвичай вони прибувають останніми.

Їм передують представництва радників, секретні підрозділи підтримки, мобільні групи інструкторів, підрозділи бойового і тилового забезпечення. Бойові командири бойових сил, призначені для ведення протипартизанських операцій, мають це розуміти, а також те, що нейтралізація партизанів – це лише одна третина стратегії COIN. Збалансований розвиток країни і мобілізація населення проти повстанців повинні проводитися одночасно з метою повного викорінення повстанства.

1-14. Дії США.

а. Під час розгортання операцій у рамках FID, сили США забезпечують своїми запланованими діями підтримку цілям і наслідкам програми COIN уряду країни перебування. Дії американських сил не повинні шкодити цілям програми COIN або підривати їх.

б. Дії у відповідь сил США в будь-яких ситуаціях мають відповідати таким вимогам:

(1) Бути відповідними – відповідь має відповідати рівню загрози і ворожої активності.

(2) Бути законними – дії, що вживаються, мають бути законними в очах більшості населення країни перебування і громадськості США.

(3) Використовувати мінімальні сили – метою цієї вимоги є обмеження у використанні сили і прийняття такого рівня відповідальності, який є мінімально необхідним для виконання завдання, хоча принцип «мінімально необхідних сил» не завжди має на увазі мінімально необхідні війська. Велика кількість людей, розгорнутих у потрібний час, може дозволити командирів використати

ти менше сил, ніж він міг би використати в іншому випадку, або навіть уникнути використання будь-яких сил взагалі. Командири, однак, повинні уявляти собі, що мирна ситуація може стати ворожою через провокуючий показ надлишкових сил. Принцип «робити занадто багато» може завдати більшої шкоди, ніж принцип «робити занадто мало».

(4) Приносити максимальну користь – сили США повинні обрати операції, що приносять позитивну вигоду населенню. Якщо цього досягти не вдається, тоді концепція операції є неправильною і виконанню не підлягає.

(5) Завдавати мінімальної шкоди – при веденні операцій сили США забезпечують своїми можливостями, активністю і ресурсами запобігання непотрібної шкоди. Якщо це стає неможливим, повинна бути зроблена компенсація за будь-яку шкоду власності, яка повинна бути відновлена настільки, наскільки це можливо для відновлення її первісного стану. У будь-якому разі, основним фактором під час планування дій є обмеження супутнього збитку.

РОЗДІЛ V. ПОВІТРЯНО-НАЗЕМНА ОПЕРАЦІЯ І ПРОТИПАРТИЗАНСЬКІ ДІЇ

1-15. Виклики.

Повітряно-наземна битва є оперативною доктриною Армії США з ведення війни. Вона розроблена для вирішення завдань, що стоять перед Армією США в усьому світі. В її основі лежать чотири основні принципи, а саме: поле бою, керівництво, готовність і підготовка. Базові концепції доктрини Повітряно-наземної битви можуть бути використані в проти-партизанських операціях.

1-16. Поле бою.

Армія зустрінеться з ворогом, який може атакувати з будь-яких напрямків. Вона повинна впоратися не тільки з військовими факторами в даній обстановці, а й з політичними, економічними та соціальними, які часто переважають військові. Армія повинна вміти діяти в будь-яких географічних і кліматичних умовах, на будь-якій місцевості, і тільки тією зброєю, тактикою і засобами, які дозволені політичним, соціальним та економічним середовищем конфлікту. Ворог завдаватиме ударів у вразливі місця, і шукатиме можливості уникати прямих зіткнень.

1-17. Керівництво.

Комплексність протипартизанських операцій ставить на перше місце інформоване і підготовлене керівництво, а також проведення самостійних операцій. Ці умови вимагають від командирів більш високих лідерських якостей і здатності нижчої командної ланки діяти самостійно на більш високих етапах розвитку конфлікту. Командир повинен використовувати всі свої знання, уяву та гнучкість. Він повинен ефективно керувати своїми військами і допомогти їм зрозуміти проблеми протипартизанських операцій.

Він має бути готовим реорганізувати свої наявні сили і засоби для кращого виконання свого завдання.

1-18. Готовність.

Підрозділи, до завдань яких належить проведення протипартизанських дій, мають бути готові до розгортання і бойового застосування в короткий термін. Кожен солдат повинен бути готовий до бою і бути здатним виконати свої обов'язки. Підрозділи повинні готуватися до дій у тих місцях, де вони можуть бути залучені для ведення бойових дій.

1-19. Підготовка.

а. Підготовка є наріжним каменем досягнення успіху і постійною турботою командирів. Командир повинен розвинути вміння солдатів у традиційних, базових навичках і їхні знання в комплексних навичках, необхідних для досягнення успіху в обстановці повстанського конфлікту. Ці навички включають у себе розвідку, операції у цивільних справах,

контроль за населенням і ресурсами, психологічні операції, консультативну підтримку.

б. Концепція Повітряно-наземного бою підкреслює принципи, які Армія повинна застосовувати, якщо вона бере участь у битві. Бойові операції, що базуються на цій доктрині, спрямовані на локалізацію, переслідування і нейтралізацію сил партизанів, а також на ліквідацію їхніх можливостей з проведення наступальних операцій шляхом їхнього відриву від населення. Для досягнення всіх цілей потрібні координовані зусилля військових і цивільних організацій.

1-20. Оперативні концепції Повітряно-наземної битви.

а. У загальному сенсі, призначення військових операцій полягає у знищенні ворожих сил. Використання збройних сил у ролі протипартизанських сил полягає насамперед у забезпеченні достатнього рівня внутрішньої безпеки для того, щоб уряд країни перебування зміг ініціювати антиповстанські програми і досягти національних цілей.

б. Останнє слово буде не за військовими, а за політичними, соціальними та економічними діями. Маючи це на увазі, стає зрозуміло, що успішні військові дії стають лише крайнім засобом. Успіх у бою залежить від базових понять Повітряно-наземного бою: ініціативи, глибини, швидкості та синхронізації.

(1) Ініціатива. Збереження ініціативи, субординації в рамках загального плану обов'язкове незалежно від ситуації. Загальною позицією Армії США є дія, але не реакція на ініціативи противника. Рівень імпровіза-

Зміст

Передмова	3
ЧАСТИНА 1	
ВСТУП	5
Розділ I. Загальні положення	5
Розділ II. Заколоти і повстання	6
Розділ III. Антиповстанські дії	11
Розділ IV. Іноземний внутрішній захист	13
Розділ V. Повітряно-наземна операція і протипартизанські дії	16
ЧАСТИНА 2	
НЕБЕЗПЕКИ ТА ЗАГРОЗИ	23
Розділ I. Загальні положення	23
Розділ II. Умови	25
Розділ III. Характеристики	28
Розділ IV. Тактика	36
ЧАСТИНА 3	
АНТИПОВСТАНСЬКІ ОПЕРАЦІЇ	39
Розділ I. Загальні положення	39
Розділ II. Загальний опис	40
Розділ III. Бойові операції	55
Розділ IV. Операції із закріплення	60
Розділ V. Наступальні операції	65
Розділ VI. Оборонні операції	88
Розділ VII. Операції загального характеру	102

ЧАСТИНА 4

ПРОТИПАРТИЗАНСЬКІ ОПЕРАЦІЇ У ЗВИЧАЙНОМУ КОНФЛІКТІ	125
Розділ I. Загальні положення	125
Розділ II. Умови	127
Розділ III. Загрози	136
Розділ IV. Тактика й операції	138

ЧАСТИНА 5

БОЙОВІ ЧАСТИНИ ТА ПІДРОЗДІЛИ	141
Розділ I. Загальні положення	141
Розділ II. Умови повстанського конфлікту	143
Розділ III. Умови звичайного конфлікту	153

ЧАСТИНА 6

БОЙОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	155
Розділ I. Загальні положення	155
Розділ II. Підрозділи розвідки та спостереження	157
Розділ III. Підрозділи вогневої підтримки	164

ЧАСТИНА 7

ТИЛОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	187
Розділ I. Загальні положення	187
Розділ II. Бази	188
Розділ III. Використання засобів	191

ДОДАТОК А

ДІЇ В ПІДЗЕМНИХ КОМУНІКАЦІЯХ	197
Розділ I. Загальні положення	197
Розділ II. Використання підземних комунікацій	199
Розділ III. Знищення підземних комунікацій	213

ДОДАТОК В

МІСЬКІ ПАРТИЗАНИ	220
Розділ I. Загальні положення	220

Розділ II. Тактика протидії партизанам у міських умовах	223
ДОДАТОК С	
ЗАСАДНІ ДІЇ	225
Розділ I. Загальні положення	225
Розділ II. Початкові відомості про засадні дії	227
Розділ III. Планування	229
Розділ IV. Бойові порядки точкових засідок	236
Розділ V. Бойові порядки зональних засідок	254
Розділ VI. Нестандартні методи проведення засідок	257
ДОДАТОК D	
ПАТРУЛЮВАННЯ	260
Розділ I. Загальні положення	260
Розділ II. Планування	262
Розділ III. Розвідувальні патрулі	269
Розділ IV. Бойові патрулі	270
Розділ V. Моторизовані патрулі	272
Розділ VI. Пересування пішим порядком	279
ДОДАТОК E	
БАЗИ	285
Розділ I. Загальні положення	285
Розділ II. Патрульні бази	286
Розділ III. Оперативна база підтримки батальйону	299
Розділ IV. Бази підтримки бригади і дивізії	303
ДОДАТОК F	
ЗАСТОСУВАННЯ ДИМОВИХ, ЗАПАЛЮВАЛЬНИХ ЗАСОБІВ, ГЕРБИЦИДІВ І ЗАСОБІВ КОНТРОЛЮ ЗА ЗАВОРУШЕННЯМИ	321
ДОДАТОК G	
СПОСОБИ І МЕТОДИ БОЙОВОГО ВИКОРИСТАННЯ ВІЙСЬК	326
Розділ I. Загальні положення	326
Розділ II. Операції	329

Розділ III. Громадянські заворушення, обшуки та огляди	333
Розділ IV. Безпека пересувань	346
ДОДАТОК Н	
ЗАБЕЗПЕЧУВАЛЬНІ ОПЕРАЦІЇ	351
Розділ I. Загальні положення	351
Розділ II. Розвідка	352
Розділ III. Психологічні операції	361
Розділ IV. Операції у цивільних справах	368
Розділ V. Контроль за населенням і ресурсами	374
Розділ VI. Консультативна підтримка	377
ДОДАТОК І	
ФУНКЦІЇ ШТАБУ	381
ДОДАТОК J	
СПІЛЬНІ ОПЕРАЦІЇ	388
СЛОВНИК	
СКОРОЧЕННЯ ТА АБРЕВІАТУРА.....	391
ПОСИЛАННЯ	396

НАВЧАЛЬНЕ ВИДАННЯ

ПРОТИ- ПАРТИЗАНСЬКІ ОПЕРАЦІЇ

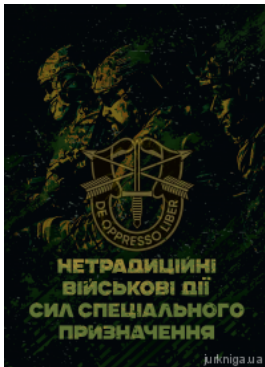
ПОЛЬОВИЙ СТАТУТ АРМІЇ США
FM 90-8

Підписано до друку 21.03.2024 р. Формат 60x84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 25,35. Тираж 100 прим.

ТОВ «КНТ»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 581 від 03.08.2001 р.

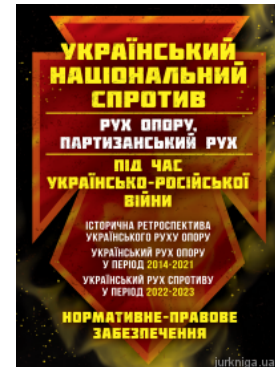
Книги, які можуть вас зацікавити

Нетрадиційні військові дії сил спеціального призначення

Броньований розум.
Бойовий стрес та психологія екстремальних ситуацій

Український національний спротив (рух опору, партизанський рух) під час Українсько-російської війни: історична ретроспектива українського руху...

Програма базової загальновійськової підготовки (для підготовки мобілізаційних ресурсів)

Дикі гуси. Тактика особистої безпеки на війні. Записки офіцера спецназу

Із життя солдата

Перейти до галузі права
Військове право

[Перейти на сайт →](#)